

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχε μάθει βέβαια η Ρόζα πως βρισκότανε στο νησί, μα τι μπορούσε να κάνει κλεισμένη, φυλακισμένη, όπως ήταν; Άπο μέρα ο μέρα δε λήθαζε κινώντας να ένοχηση ο Λαμπιρής με τον ύποπτο γυμναστή του. Τι θα γινότανε τότε, αν δεν πετύχαιναν τίποτε έντονη-ταται;

Ο Γαλάζης ήταν έξω φρενών. Δεν έβγαζε, δεν κοιμότανε, δεν μπορούσε να σταθεί σ' ένα μέρος. Μέρα και νύχτα τριγύριζε έξω από τη Σχολή.

Πέρασαν έτσι άλλες δυο μέρες μάταιης άναμνησης και μάταιης προσδοκίας, άγωνίας και λύπης.

Ο Λούκης, ο τόσο αξιοδοξός άλλοτε, είχε χάσει κ' αυτός την αξιοδοξία του, το θάρρος του, το κέφι του. Ήταν έννευρισμένος.

Ήσαν, κοντά σ' άλλα, άναγασμένοι να μη βγαίνουν και να μη χαζολοφορούν και πολύ στην πόλη, για να μη τους δη κανένας απ' τους ανθρώπους του Λακιάρη, ο ίδιος ο Λαμπιρής ίσως, αν είχε φτάσει ξανάνα στο νησί.

Μόνο την νύχτα περπατούσαν σαν τρελλοί στα δρομάκια της Νάξου, βουβοί και άτελεισμένοι.

Το βράδυ της τρίτης ημέρας, οι δυο καλλιτέχνη είχαν μαζί σ' μια άποψη ταβερνίστα. Τσίπλησαν και κ' έβιαν περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε, για να ξεσοτίσουν λίγο και να τους φέρουν ή έννοιες που τους βασάνιζαν.

Όταν εδώναν απ' την ταβέρνα, πρόσεξαν πως κάποιος τους πήρε από πίσω.

Ήταν ένας νέος, όχι πάνω από είκοσι χρόνων, με σηματοληγέτο πρόσωπο.

Για να βεβαιωθούν άπολύτως για τους σκοπούς του, άρχισαν να βιάζονταν άσποτα, να περνούσαν και να ξενατερούσαν από τα ίδια στενούσια.

Ο νέος τους άκολούθησε και φωνάτανε πως προσπαθώσε ν' ακουστή τη φάληγαν.

Ο Γαλάζης άνησιχώσε.

Ο Λούκης άρχισε ν' άνάβη.

—Θα γυρίσω και θα του πιάσω τα μούτρα! φηθίρισε στον Άνδρέα.

—Όχι για το Θεό!

—Γιατί; Έχετε και καμιά άμειβολία; Δεν βλέπετε πού δεν ξεκολλάει από κοντά μας; Αυτό με δαιμονίζει και θα το πληρώσει άκριβα ο φίλος.

—Κι' αν αυτό γίνεται σπολίμα; είτε ο Γαλάζης.

—Δηλαδή;

—Αν τον έβιαν δηλαδή γάχετα ζούπισω μαζ για να θυμώσουμε άκριβός και να πιαιτούμε μαζί του;

—'Ε, κ' έπειτα;

—'Επειτα; Δεν καταλαβαίνεις; Θα βρωδ άφορη από αυτό και θα μάς χάσουν μέσα. Κι' όσο να ξεμπελέξουμε με την άστυνομία, ο Λαμπιρής κ' οι άνθρωποι τον άχρονά κλέβει τη δουλειά τους.

—Αυτό είνε μια ιδέα.

—Μια ιδέα σποστή.

—Άλλά κ' αυτό είνε ένας παληάνθρωπος!

—Έχετε δικη... Ύπομονη.

—Ύπομονη;... Είν' εύκολο να το λήη μόνον κανένας αυτό. Έλα όμως πού με τρώνε η παλίμπε μου; Θα τον έπαζα ενχαριστός στο έβλο αυτόν τον κείνο. Θα το... ζωγράφισα στην πλάτη ένα πρώτης τάξεως τοπίο!...

—Να γυρίσωμε στο ξενοδοχείο.

—'Ας γυρίσωμε, γιατί δεν ένγγονα καθόλου για τον έαντό μου. Έστρωσαν σ' ένα στενό, κατήφοροσαν προς την παλιά και τράβηξαν για το ξενοδοχείο.

Ο νέος τους άκολούθησε.

—Τόν ήλιθο, το βλαζέντιο!... μουρηούριζε ο Λούκης. Θάδινα το βιασικό μου για να τον είχα λίγα λεπτά σ' ένα στενό των Έξωχειών στην Άθήνα. Το έβλο, στην περίπτωση αυτή, είνε ίερή έποχρώσει. Πρέπει να δείξεις.

—Μία σιγάτερα.

—Όψ, άδεργέ Άντρέα, είσαι άνοπόφορος. Δεν θα μου δωλόξεις βέβαια το στόμα.

Τα λόγια αυτά τά ελετε ο Λούκης δυνατά.

Είχε φροντίσει πια για καλά. Ο νέος που τους παρακολούθησε, τά άκουσε.

Πήρασε τότε περισσότερο και ζωής ν' άνησιχέ για τις άγοιες ματιές και την άτελειγιάη στόσι του Λούκη, ηθίθιρισε κοντάζοντας τον Γαλάζη:

— Άνδρέας;... Άνδρέας;... Ο Λούκης σούλασε.

Αυτό πια ήταν απ' τ' άγραφα. Και πριν προφτάσει ν' άπάντησε ο Γαλάζης, μπήκε μπρός του και ελετε στο νέο άπότομα:

—Ναι, Άντρέας; Γιατί, παρακαλώ!... Μήπως δεν σάς άρέσει!... Πώς;... Ήσαν σταματημένοι κάτω από ένα φανάρι.

Ο νέος χαμογέλασε.

Ο Λούκης άγρίεψε περισσότερο.

Τόν πλησίασε, έσπινξε κοντά του μήτη με μήτη και του ελετε:

—Μιλήστε λοιπόν; Τι έχετε να πείτε; Και ζωής ξηγήστε μας γιατί μάς κληγήστε τόσο ώρα.

—Έχετε την τιμή να μάς γνωρίζετε; Πώς;... —Όχι, δεν έχω την τιμή αυτή, άπάντησε αλλά και ήεμα ο νέος, και γι' αυτό άκριβός σάς παρακολούθη τόσην ώρα.

—Δηλαδή;... Δηλαδή;... —Για να σας γνωρίσω. Ζητώ προπάντων τον κ. Γαλάζη, τον κ. Άνδρέα Γαλάζη, ζωγράφο.

—Να τον κάμετε τι;

—Θέλω να του μιλήσω.

—Να πάτε να τον βρήτε. Δεν τον ξερούμε αυτό τον κείνο... Ζωγράφος, είπατε;... Έμεις, παιδί μου, είμαστε έμποροπλάλληροι. Πουλάμε με τον πύχη, κατάλαβε;

—Στο πρόσωπο του νέου ζωγραφίστηκε κάποια θλίψη, κάποια άπογοήτευση. Τουμάζονταν να ζητήσει συγγνώμη και να φύγη. Έπενέθη όμως ξάφρα ο Γαλάζης.

—Συγγνώμη, ελετε στο νέο, είσαστε ντόπιος;

—Μάλιστα, κείρε.

Ο Γαλάζης κούπιασε. Τι άλλο μπορούσε να πωτήση. Άν ο νέος αυτός ήταν άνθρωπος του Λακιάρη. Γούσε και κίτταζε τον Λούχη.

—Έμπρός λοιπόν, πάμε, του ελετε έκείνος.

Μά ο Γαλάζης διάταξε να φύγη. Κίτταζε τώρα τον νέο, τον κίτταζε καλά—καλά και του ελετε:

—Πέστε μας, τίμα και καθαρά, σάς έχουν βάλει να μάς παρακολουθήσετε;

Ο νέος χαμογέλασε πάλι.

—Μι' όχι, ελετε. Ζητώ τον κ. Γαλάζη. Ξέρω πως βρισκότανε στο νησί. Θέλω να του μιλήσω κάτι που τον ένδιαφέρει.

Στάθηκε μια στιγμή και συνέχισε:

—Τόν ζητώ σαν φίλος. Σαν σέμμαχος... Ο Γαλάζης σγανθιήθηκε.

Πλησίασε άπομα περισσότερο τον νέο, τοπίασε το χέρι και του ελετε με σγανθιμένη φρονή:

—Δεν σάς γνωρίζω, κείρε... Πρώτη φορά σάς βλέπω... Μα αν έχετε σαν φίλος, να, σάς σπρίγω το χέρι και σάς λέω: Καλόξ ήρθατε!... Έγώ είμ' ο Γαλάζης! Μιλήστε ελεύθερα.

Ο νέος άνέννευσε μ' άνακούφια.

—'Επ' τέλος! ελετε και χαμογέλασε. Είχα άτελειστεί και θάφεγα. Μά να πού δεν έπασα έξω. Ονομάζομαι Άλκης Μάνος. Μι' παρακάλεσαν να σάς ξερωτίσω και να μιλήσω μαζί σας...

—Ποός; ρώτησε άναπότομα ο Άνδρέας.

Ο νέος χαμογέλασε πάλι κάπως σενσταλιμένα κ' άπάντησε:

—'Η δις Τρούλια. Δεν την ξερετε, μά... —Όχι δά... όχι δά, την ξερω και την εύγνωμονά, τον διακούω ο Άνδρέας. Είνε κ' αυτή ο κάλος μου άγγελος. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. Άλλά ως μη στεκόμαστε εδω, κατωμής της δρόμου. Πρέπει να τραθηχούμε κάτω για να μιλήσωμε, άφορ προηγουμένως σάς σιστήσω το φίλο και συνάδερφό μου κ. Άγγελο Λούχη.

Οι δύο νέοι έδωσαν τα χέρια.

(Άκολούθει)

—'Όχι, δεν έχω αυτή την τιμή, άπάντησε αλλά και ήεμα ο νέος.